norut nytt

ET ORGAN FRA **NORUT**
HØST 2010
WWW.NORUT.ORG

DET STORE **CROSS-CULTURAL KIDS** NUMMERET

Ruth van Reken & **Kjell Østby** om parallellen til barn av innvandrere

EN FORTELLING OM VIRKELIGHET, HISTORIE OG DOKUMENTASJON.

Historien bak Norges første store misjonærbarn-undersøkelse

FOTO: YURI ARCUS

LEDER

På kryss og tvers

HILDEGUNN DIRDAL
Styreleder i NORUT & redaktør for NORUT-nytt

Som lovet i forrige nummer setter vi denne gang søkelyset på Cross-Cultural Kids (CCK) en større gruppe som vi TCK-ere er en del av. Vi har vært så heldige å få Ruth van Reken til å skrive en artikkel for oss. Hun er en av forfatterne av *Hvor er hjemme*?, en viktig bok om det å være TCK-er som vi vet at mange av våre medlemmer har hatt nytte og glede av. Ruth viser hvordan TCK-ere deler erfaringer med andre grupper mennesker som også har vokst opp med flere kulturer, det være seg innvandrere, flyktninger, minoritetsbarn eller barn som har flyttet mellom subkulturer innenfor samme land. Siden dagens samfunn bare blir mer og mer flerkulturelt er det interessant og spennende for oss TCK-ere å se våre erfaringer innenfor en større ramme.

Kjell Østby utdyper dette videre i artikkelen "Du er jo akkurat som meg – bare motsatt". Han forteller også om hvordan tanken om at det man har funnet ut om TCK-ere kan komme en større gruppe til nytte, har ført til utarbeidelsen av FLEXid, et bevissgjøringskurs for unge med flerkulturell oppvekst.

Vi tror at mange av våre medlemmer allerede har følt og tenkt at det finnes likheter og forbindelseslinjer på kryss og tvers, og at dere vil føle det givende å se på dere selv som en type CCK-ere. Vi håper også at disse artiklene kan være med på å styrke følelsen av at erfaringene og ferdighetene deres er aktuelle som aldri før.

Vi har valgt å trykke Ruth van Rekens artikkel i orginalform, dvs. på engelsk. Vi tar gjerne tilbakemelding på dette.
Nå som både Normisjon og NLM/NMS har avsluttet sine spørreundersøkelser, synes vi også det er fint å kunne presentere noen betraktinger omkring disse prosessene. Ann-Helén Selle Opdal har skrevet om bakgrunnen for at hun tok kontakt med Normisjon og satte i gang det som ble til deres spørreundersøkelse. Ranveig Syvertsen Køber skriver om tanker hun har gjort seg i forkant og etterkant av spørreundersøkelsen til NLM og NMS.

God lesning!

INNHOLD

NORUT NYTT DESIGN OG LAYOUT: JOHANNES STRØMME
RIS OG ROS TIL: JOHANNES.STROMME@GMAIL.COM

4 **ENLARGING OUR TENTS**
Ruth Van Reken om cross-cultural kids

8 **DU ER AKKURAT SOM MEG - BARE MOTSATT!**
Noen betraktninger rundt flerkulturell oppvekst av Kjell Østby

16 **EN FORTELLING OM VIRKELIGHET, HISTORIE OG DOKUMENTASJON**
Historien bak Norges første misjonærbarnundersøkelse

18 **TANKER ETTER SPØRREUNDERSØKELSEN**
Ranveig Syvertsen Køber ser tilbake på sin oppvekst på Madagaskar

20 **BOKANMELDELSE: HOFTENS SANG**

21 **LET'S GET TOGETHER!**

22 **SEMINAR & ÅRSMØTE 2010**

23 **LISTEN AV KOMMENDE ARRANGEMENT**
HVA ER NORUT?

• DET NYE NORUT-STYRET (fra venstre): Jacob Bulti Smørdal, Ingvild Vestøl (administrativt ansvarlig), Kristine Skjortnes Aano, Hanna Moldekleiv, Elisabeth Redse (nestleder), Johannes Strømme, og Hildegunn Dirdal (leder). Ikke til stede da bildet ble tatt: Solveig Yri og Bjørge Norrud.

Enlarging Our Tents

Applying Lessons Learned as Third Culture Kids to Other Cross-Cultural Childhoods

By Ruth Van Reken

In November, 2009, NORUT invited me to address a conference they organized together with Normisjon for those who had grown up as third culture kids (TCKs) – children who spend a significant period of time during developmental years living outside their parents' passport culture(s). They wanted me to talk about how we as Adult Third Culture Kids (ATCKs) could not only recognize but also use the many strengths and gifts of our cross-cultural upbringing.

I soon discovered that many ATCKs were already doing just that. For example, Kjell Østby, Heidi Reif and Hildegun Sarita Selle had created a program called FLEXid for "young people who live with/between several cultures, with expectations, demands and questions from both sides." Others worked with immigrant children in the local schools, using their cross-cultural skills and understanding to make a positive impact in these children's lives. These examples made it more obvious to me why lessons learned from our cross-cultural childhoods are important to share in today's globalizing world.

TCKs as Prototypes

In 1984 sociologist Ted Ward called TCKs "the prototype citizens of the future," meaning that one day growing up among many cultural worlds rather than in the traditional monocultural experience of the past would be the worldwide norm rather than the exception.

...the TCK experience is like a “Petri dish” of sorts – a relatively controlled environment in which we can study the effects of growing up cross-culturally...

That day is fast coming. In the mid-1950s when sociologist Ruth Hill Useem first gave TCKs their name, the people she studied had all made cross-cultural moves specifically because of their career choices. At that time, most people in the Western world still lived in fairly monocultural communities. In today’s world, this is not the case. Even those who never leave “home base” often find the world has come to them. The cultural mixing occurring at every level has never taken place this rapidly and widely before. That is why the TCK experience is like a “Petri dish” of sorts – a relatively controlled environment in which we can study the effects of growing up cross-culturally and apply lessons learned from this experience to other types of cross-cultural childhoods.

Enlarging our tent

This first question is “Who exactly is a TCK?” Does TCK describe people with all types of cross-cultural childhood experiences or only those who have gone overseas because of a parent’s career? What about children who accompany parents into another culture because of immigration or as refugees? Can TCK include children whose parents change cultural worlds within national borders? Some researchers say “Yes, they are all TCKs” because their responses and characteristics parallel those of the more traditional TCK. Other researchers say “no.” They believe comparing all these experiences introduces too many variables and ultimately confuses meaningful research for any.

One way around this logjam is to simply enlarge our model. If we use the term cross-cultural kid (CCK) to mean “a person who is living in—or meaningfully interacting with—two or more cultural environments for a significant period of time during childhood (up to age 18),” We can look at what is shared by children growing up among many cultures for whatever reason and still see what is distinctive to each specific type of cross-cultural experience.

This group includes (but not exclusively):

Traditional TCKs
—Children who move into another culture with parents due to a parent’s career choice

Children of Bi/multi-cultural home
—Children born to parents from at least two cultures. May or may not be bi-racial

Children of Bi/multi-racial home
—Children born to parents from at least two races. May or may not be bi-cultural

Children of immigrants
—Children whose parents have made a permanent move to a new country where they were not originally citizens

“Educational CCKs”
—Children who may remain in their home or passport country but are sent to a school (e.g.

We can assure them that it is OK to have an "all of the above" identity, not just one.

an international school) with a different cultural base and student mix than the traditional home culture or its schools

Children of refugees
—Children whose parents are living outside their original country or place due to unchosen circumstances such as war, violence, famine, other natural disasters

Children of borderlanders
—Children who cross national borders on a regular basis

International adoptees
—Children adopted by parents from a country other than the one of that child's birth

Children of minorities
—Children whose parents are from a racial or ethnic group which is not part of the majority race or ethnicity of the country in which they live.

"Domestic" TCKs
—Children whose parents have moved in or among various subcultures within that child's home country.

Many other types of experiences could be added, including even less visible categories such as children of divorced parents who switch family cultures on a regular basis as they move between their two birth parents' households, or foster children who move between many family cultures.

This model helps us also see that even for many who grow up as traditional TCKs, the cultural complexity of their stories has vastly increased. In early days, most TCKs grew up in families where parents shared a cultural and racial heritage. This is no longer the case. Take, for example, Brice Royer, the founder of TCKid.com. His father is a half-French/half-Vietnamese UN peacekeeper while his mom is Ethiopian. Brice lived in seven countries before he was eighteen, including France, Mayotte, La Reunion, Ethiopia, Egypt, Canada, and England. He writes, "When people ask me 'Where are you from?,' I just joke around and say, 'My mom says I'm from heaven'." What other answer can he give?

But what does this model do for us? How does it help ATCKs use their story more effectively or with more intentionality?

Using our story

For one thing, it puts us back in the human race! We can help put language on another's experience even when the details of our stories are not the same. For example, children of today's immigrants frequently go back and forth between the old and new countries on a regular basis. The family in the original homeland wonders why these children don't behave "properly." It can greatly reduce a child's sense of shame when an ATCK says, "Don't worry. This is what it means to be a hidden immigrant. If you were a true immigrant, they would excuse you for mistakes you make. But because you look like them, they expect you be like them, so they don't give you room for error." When ATCKs meet international adoptees or bicultural children who are struggling with "Who am I of the several cultural identities offered me?," they can assure them that it is OK to have an "all of the above" identity, not just one. If ATCKs find a refugee locked in a place of depression, they can recognize the hidden losses, such as the loss of a dream. that this person has encountered in addition to the more obvious losses of home and country.

Affirming the gifts

Our story can also help others identify previously unrecognized talents. If TCKs learn to function as cultural bridges as they interact with different cultures, we can highlight the intercultural skills children of minorities develop while daily negotiating the different cultural communities of home and school. If fluency in several languages is often an ultimately marketable skill for

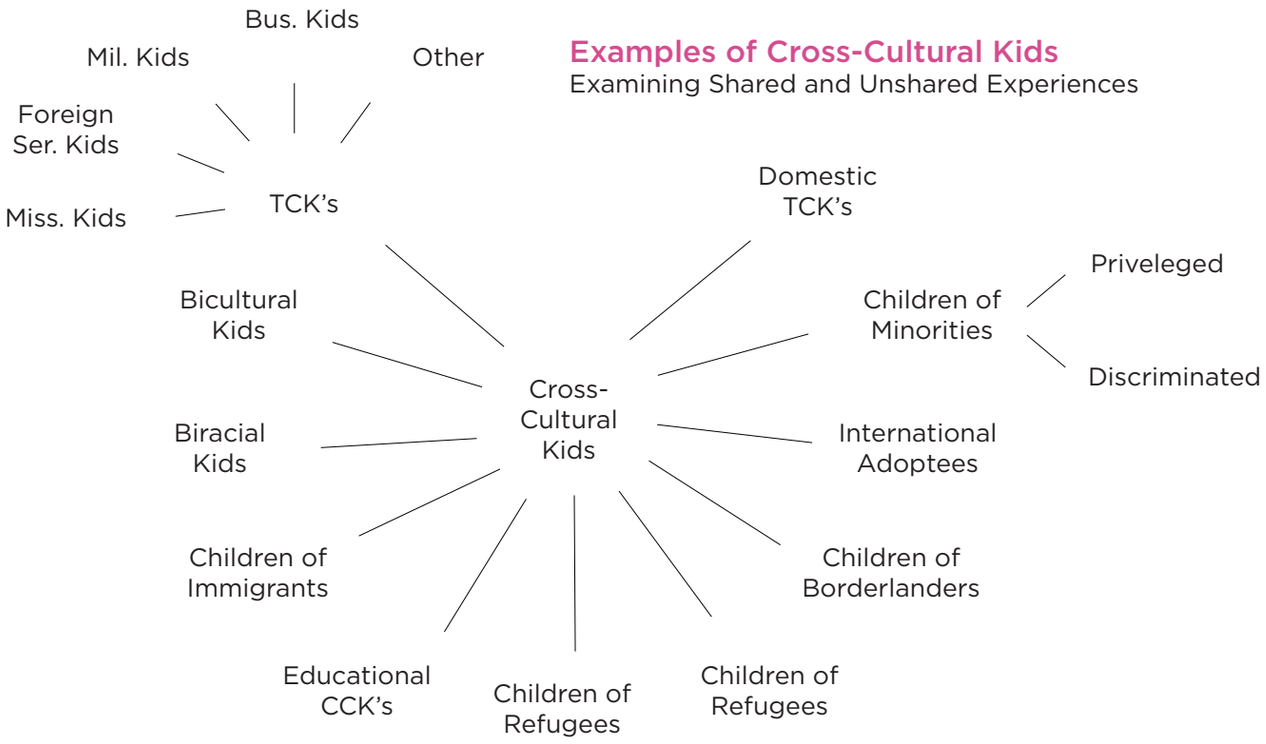

many TCKs, we can affirm the linguistic skills of immigrant or refugee children in a way that helps them build with that skill rather than feeling they must hide their "difference."

Enlarging our tent one more time

But the TCK Petri dish doesn't offer lessons for other CCKs alone. It is here we begin to understand the need to examine old models of defining identity, culture, and diversity as a whole to make sure they are in line with our changing world. In 2005, Sathnam Sanghera wrote an article titled "British, Asian and Educated, but No Role Model for Diversity" that highlights old ways of looking at life that haven't kept up with today's realities. He describes how, despite the fact that his friend, Tom, grew up all over the world [obviously a TCK!] and now lives and works globally as an adult, he has never been asked to speak at a meeting on diversity. On the other hand, Sathnam, who was born, bred, and lived his entire life in Britain, receives such invitations almost monthly. Sathnam asks, "Why am I considered a poster boy for diversity when Tom isn't?" His answer was simple. He is black while Tom is white. No one made allowance for Tom's hidden diversity – a diversity of experience that shapes a person's life and world view but is not readily apparent on the outside, unlike the usual diversity markers such as race, ethnicity, nationality, etc.

What would have happened in the 2008 U.S. presidential race if political pundits had stopped focusing on the traditional ways of defining identity by race and looked instead at the candidates hidden diversity – "a diversity of experience that shapes a person's life and world view but is not readily apparent on the outside, unlike the usual diversity markers such as race, ethnicity, nationality, etc.?" They might have discovered that both candidates, John McCain and Barack Obama, were adult TCKs who had far more cultural complexity to discuss than racial complexity.

Yes, Dr. Ward was right. Our experience as TCKs was and is, indeed, a microcosm of the way the world is changing and will continue to be. Globalisation brings new opportunities as well as new challenges. Those who grew up as TCKs have a wonderful opportunity to give insight and wisdom into some of these realities and be a strong voice in the next generation for how these gifts can be well used and the challenges overcome in a way that they, too, become part of our strength.

RUTH VAN REKEN

Du er jo akkurat som meg – bare motsatt...!

Noen betraktninger rundt flerkulturell oppvekst

Skrevet av Kjell Østby

GUTTEN SOM SA DETTE hadde foreldre fra Etiopia, men var selv født og oppvokst i Oslo. Vi møttes på en kino i forbindelse med en konferanse, og jeg hadde da akkurat selv fortalt litt om min oppvekst i Etiopia, hvor jeg bodde 15 av mine 17 første år. I voksen alder har jeg tilbrakt til sammen 10 år i samme land i jobbsammenheng med egen familie. Det var da han hørte dette at han kom med sitt spontane utbrudd.

En slik oppvekst har vist seg å ha mange overlappende erfaringer, reaksjoner, opplevelser og følelser som de mange innvandrerbarn og unge i Norge kjenner på.

Globaliseringen fører med seg at det blir stadig flere som vokser opp flerkulturelt. En alminneliggjøring av denne typen oppvekst er derfor både hensiktsmessig og viktig, siden mange kan føle at de kun utgjør en liten og annerledes minoritet. Tusenvis av norske barn og unge har gjennom årene vokst opp i utlandet, og bodd der i kortere eller lengre tid – bl.a. barn av diplomater, bistandsarbeidere, misjonærer, forretningsfolk, fotballproffer osv. Andre, som Abid Raja, har foreldre som har flyttet til Norge, og vokser opp med tilhørighet i både et pakistansk og norsk miljø. John Carew er representant for mange som vokser opp med foreldre fra to ulike land. En del barn som har måttet flykte fra hjemlandet, kan ha bodd flere år i ulike land før de kom til Norge. Fellesnevneren er at alle vokser opp med flere kulturer.

Hva er ”merkelappen” vår? Eller ”What’s your mix?” som det står på t-skjorten til ei jeg kjenner...

I boka ”Hvor er hjemme?” av Pollock og van Reken, innføres en definisjon på en flerkulturell oppvekst som mange etter hvert har fått et forhold til, nemlig Third Culture Kid (TCK).

Tre forhold kjennetegner denne identitetserfaringen:

- De vokser opp utenfor foreldrenes hjemland og kultur
- De føler eierskap til begge kulturene, uten å ha full tilhørighet til noen av dem
- De kjenner tilhørighet til andre mennesker med lignende bakgrunn, uavhengig av hvor de har vokst opp

There are two things we should give our children: one is roots and the other is wings.

- Hodding Carter

Utlending
Ser annerledes ut
Tenker annerledes

Førstekulturen er foreldrekulturen. Den andre er kulturen i oppvekstlandet.

Tredjekulturen er de faktorene som man gjerne har til felles med andre som har en lignende oppvekst. Dette er mer en identitetserfaring enn en "kultur", noe man har lært og forholder seg til helt selvfølgelig, ofte uten å være klar over det.

For en tid siden holdt jeg foredrag om flerkulturell oppvekst et sted i Nord Norge og kom i en pause i prat med en av tilhørerne. Hun hadde samisk bakgrunn, og ga uttrykk for at hun kjente seg igjen i mye av TCK-tematikken.

Mange som vokser opp flerkulturelt, men som ikke har så mange flytte-erfaringer selv, vil kanskje kjenne seg igjen i noen av de følgende faktorene:

- Annerledeshet – at man fysisk eller følelsesmessig skiller seg ut fra omgivelsene fordi man har levd og lever annerledes
- Spredt familienettverk – man har røtter og relasjoner som strekker seg til mange land
- Man forstår flere språk og ulike måter å tenke og prioritere på
- Man har flere dilemmaer og valg

Foreldre kan omtales som tidligere diplomater, tidligere Hydro-ansatte, tidligere misjonærer osv...., men du kan aldri være tidligere TCK – det er noe du er og som følger deg gjennom hele livet..

Et liv som svale...

Eg hugsar vi skulle skrive om svalene på skulen,
og læraren snakka om svalene som om dei var norske.
Dei måtte bare reise ein annan stad om vinteren.
Ingen snakka om at det kanskje var svaler i Algerie også.....

(Hans Hamid Rasmussen, Forskerforum 2, 2008).

Det Hamid sier beskriver mange TCK-eres opplevelser. Som svalene kan de ha flere hjem, flere steder hvor de boltrer seg i luften, kjenner de beste telefonledningene, og vet hvor de kan finne den beste maten.. På sin vei mellom sine hjem har de flere mellomlandinger, og har i sannhet et "fugleperspektiv" på verden og livet... Så når er de mest hjemme? Hvor bor egentlig svalene? Hvem eier virkeligheten?

Her i landet er svalene et positivt vårtegn – endelig er vinteren over... Og kanskje vi skulle ha litt større tanker om mulighetene en flerkulturell oppvekst og erfaring har for samfunnet vi lever i! Svalene som symbol på endring til et varmere klima...
Unge med flerkulturell oppvekst har ofte en forståelse for at det er flere måter å tenke om virkeligheten på – at det er flere parallelle "logikker "som alle er like relevante og naturlige. Når samfunnet blir stadig mer flerkulturelt, vil også kulturen og kommunikasjonskompetansen til TCK-ere bli stadig mer relevant og etterspurt. Derfor er en slik bevisstgjøring av de unges muligheter noe som bør gis langt større tyngde i tiden framover.

I nyttårstalen i 2007 sa kong Harald noe om følelsen av å være fremmed:

"Selv fikk jeg i løpet av noen viktige barneår oppleve å være fremmed to ganger, - både da jeg kom til USA som flyktning under krigen, og da jeg kom hjem igjen til Norge fem år senere."

Følelsen av å være fremmed i eget land er noe mange kjenner

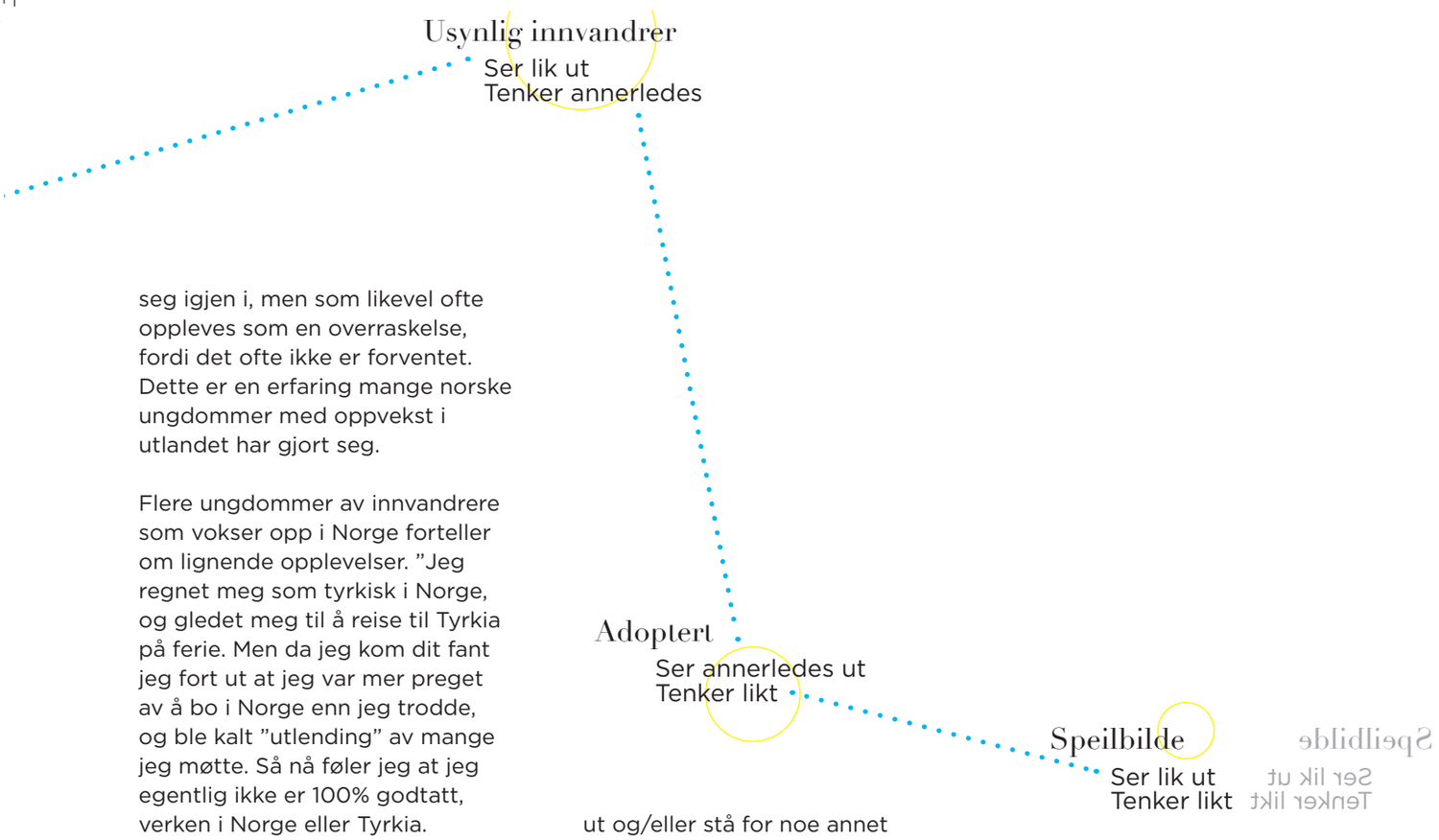

seg igjen i, men som likevel ofte oppleves som en overraskelse, fordi det ofte ikke er forventet. Dette er en erfaring mange norske ungdommer med oppvekst i utlandet har gjort seg.

Flere ungdommer av innvandrere som vokser opp i Norge forteller om lignende opplevelser. "Jeg regnet meg som tyrkisk i Norge, og gledet meg til å reise til Tyrkia på ferie. Men da jeg kom dit fant jeg fort ut at jeg var mer preget av å bo i Norge enn jeg trodde, og ble kalt "utlending" av mange jeg møtte. Så nå føler jeg at jeg egentlig ikke er 100% godtatt, verken i Norge eller Tyrkia. Begge steder føler jeg meg litt "utlending" – hvor kan jeg føle meg hjemme?"

Gjennom sine møter med mange ulike "varianter" av en TCK-oppvekst, utviklet Pollock og van Reken noen ulike betegnelser på opplevelser i forhold til å leve i henholdsvis hjem- eller vertskulturen.

> "Så lenge vi ser annerledes ut enn andre – eller vi enkelt kan vise at vi er annerledes – forventer ingen at vi skal oppføre oss eller tro som dem. Men når mennesker ser ut som oss, og oppfører seg som oss, går vi gjerne ut i fra at de også er lik oss på innsiden … vi blir mye mer fornærmet hvis mennesker som ser ut som oss, oppfører seg på tvers av det vi forventet, enn om vi ikke hadde hatt noen forventning om likhet til å begynne med … TCKere kan likne eller ikke likne på flertallet av medlemmene i den kulturen de bor i. De kan se like ut og/eller stå for det samme som medlemmene av den dominerende kulturen både på det overfladiske og det dybdekulturelle plan, eller de kan se annerledes ut og/eller stå for noe annet enn medlemmene av denne kulturen. Dette gir fire ulike måter å forholde seg til den kulturen man befinner seg i, enten det er hjem- eller vertskulturen."
>
> (Pollock & van Reken 2009, PolVan Cultural Identity Model@1996)

Naturlig nok vil de fleste TCK-ere bevege seg i flere av disse boksene gjennom sin oppvekst, avhengig av hvor de befinner seg. Også barn av innvandrere i Norge vil kunne kjenne seg igjen i dette, og for en hel del er dette "bokser" de beveger seg i og mellom flere ganger daglig..!

Noen få eksempler kan illustrere dette:

Usynlig innvandrer
- Kong Harald om da han kom tilbake til Norge etter krigen
- Mange innvandrer-ungdommer når de reiser på ferie til foreldrenes hjemland
- Ungdommer som "ser norske ut", men som føler seg annerledes

Utlending
- Dette er en vanlig følelse den første tiden i et nytt land

Adoptert
- Mange som er født og oppvokst i Norge, men synlig annerledes enn majoriteten, kan kjenne seg igjen i denne beskrivelsen

Speilbilde
- For eksempel hvis en er født og oppvokst i Norge og en utseendemessig ikke skiller seg ut fra majoriteten

Når ungdommer som i Norge opplever seg i boksen "adoptert", drar til foreldrenes hjemland, kan de plutselig oppleve seg som "usynlige innvandrere".
En sveitsisk gutt som hadde bodd i Norge i flere år, sa at han kunne føle seg både som speilbilde og usynlig innvandrer, avhengig av situasjonen. Enkelte ganger tenkte han som de andre, mens han andre ganger opplevde seg annerledes.

I boka "Hvor er hjemme?" skriver forfatterne at en av de tingene som kjennetegner TCK-ere er savn – det å alltid savne noe eller noen.. Ofte noe udefinerbart som "bare er der..."

En gutt med pakistanske foreldre var på et FLEXid-kurs og sier plutselig i en samtale: "Det er

> Parents adapt, but children absorb.
> *- Matthew Neigh*

alltid noe jeg lengter etter... – når jeg er i Norge er det noe som mangler, og når jeg er i Pakistan er det noe som mangler. Hva er det med meg?" Umiddelbart var det noen ungdommer med bakgrunn fra Somalia, Irak og Bosnia som sa at "slik har jeg det også".
"Så deilig," sa den første gutten, "jeg trodde at det bare var meg som hadde det slik og at det var noe galt..."

Selv om oppbrudd, lengsel og behov for tilhørighet er allmenngyldige livstema, er dette faktorer som ofte blir enda mer aktualisert gjennom en flerkulturell oppvekst. De fleste ungdommene er ukjente med at det finnes reaksjonsfaser forbundet med å flytte, spesielt når flytting skjer på tvers av kulturer. Mange har aldri fått satt ord på sine følelser og savn, eller har manglet noen som ville lytte. En del av ungdommene er født og oppvokst i Norge, men selv om de ikke selv har erfart å flytte så mye, vil dette være en såpass stor del av familiehistorien at det preger dem. Også barn som aldri har vært i foreldrenes hjemland kan gi uttrykk for et savn etter og behov for tilhørighet til landet. (Pollock og van Reken 2003)

Når en familie flytter til et nytt land, vil ofte foreldrene og barna oppleve den nye tilværelsen svært ulikt. Barna lever både med og mellom kulturene, – med forventninger, krav og spørsmål fra begge sider. Foreldrene vet ofte lite om barnas hverdag og virkelighet, og har lett for å forvente det samme som om de vokste opp i deres hjemland. Deres norske venner og miljø har også forventninger, og vet lite om hvordan det er å leve slik som minoritetsungdommer ofte gjør. Mange gir uttrykk for at denne forventningsklemma kan oppleves vanskelig.

En framtredende fagperson på området sa det slik om familier som flytter til et nytt land for å bo der over tid:

> "Parents adapt, but children absorb."
>
> (Matt Neigh på Noruts landskonferanse Hamar 2005).

Mange innvandrerforeldre i Norge har en "drøm om tilbakevending", og kan se på oppholdet i Norge som en nødvendig "mellomtilværelse" til det er mulig å komme tilbake til hjemlandet. Når de gir uttrykk for at de ikke ønsker å bli værende her ut over det som er nødvendig, vil dette påvirke barnas opplevelse av tilhørighet og tilknytning.
En gutt sa det slik: "Hvert år sier foreldrene mine at neste år – da skal vi reise tilbake til Brasil. Det har de gjort i ca. 10 år..." Gutten ga deretter uttrykk for hvordan dette påvirket hans hverdag, ikke minst i forhold til å knytte varige relasjoner.

Her er det nok mange norske med utenlandsoppvekst som kan kjenne seg igjen. De fleste av oss har visst at utenlandsoppholdene har vært av begrenset varighet, og at vi før eller siden skal tilbake til "hjemlandet". For mange har dette vært en gjentagende prosess.
Det har nok hatt innvirkning på i hvor stor grad det er mulig å etablere gode, varige relasjoner i oppvekstlandet – for vi vet at oppbruddet før eller siden kommer...

Pollock og van Reken fokuserer mye på hvilke ressurser og hvilken kompetanse TCK-ere besitter,

> Vet du hva, mamma - endelig vet jeg hvem jeg er, og det er så deilig!
>
> *- Kurdisk-norsk gutt (17) etter første helgen på kurs*

ofte som en ubevisst eller "taus" kunnskap og erfaring. Taus, fordi den ofte ikke etterspørres, fordi den oppleves som irrelevant av ungdommene sjøl, eller fordi man ikke er den bevisst. Bevisstgjøring av fordelene og mulighetene en flerkulturell oppvekst gir er derfor en viktig prosess.

- Interkulturell/flerkulturell kompetanse
Utvidet verdensbilde – møte med ulike tenkemåter, verdier, tradisjoner og handlingsmønster gjør at man ofte har et mye videre syn på verden. Ikke bare forstår man at folk kan tenke og handle ulikt, men også hvorfor de gjør det – altså hva som er logikken bak. Det er en svært verdifull kompetanse i et flerkulturelt samfunn, og gjør at man kan forstå at en sak som regel har flere sider. Man kan derfor fungere som brobygger mellom mennesker og skape økt forståelse for forskjellighet.

- Endringskompetanse
Flyttinger, mobilitet og uforutsigbarhet har gjort at svært mange er tilpasningsdyktige og kan takle uforutsigbarhet.
Erfaringskompetanse
Et liv i og mellom ulike verdisyn, forventninger, forestillinger, kulturer, miljøer, språk og prioriteringer har gitt mange mye verdifull kunnskap, erfaring og opplevelser som de kan nyttiggjøre seg i livet.

- Språk og kommunikasjonskompetanse
Verbal /nonverbal – dette handler ikke bare om språkbeherskelse, men også forståelse av kroppsspråk og andre nonverbale signaler som kommuniserer verdier. For eksempel klesdrakt/farge knyttet til sorg, kjønnsrolleforventninger, måter å vise respekt på osv.

- Sosial kompetanse – sosiale ferdigheter
Omgang med mange ulike miljøer og mennesker har gitt stor grad av kunnskap om samhandling og interaksjon mellom mennesker, sosiale verdier og hvordan disse kommer til uttrykk.

Ei norsk-somalisk jente sa det slik:

> "Jeg har aldri tenkt over at det å svitsje mellom ulike språk og det at jeg tenker på en annen måte – at det er en ressurs. Jeg har bare gjort det automatisk. Nå har jeg stoppet opp litt og

> Kursene har hjulpet oss til å sette ord på følelser og opplevelser vi kjente inni oss, men som vi ikke visste hva var…"
>
> *- Albansk-norsk jente (17)*

tenker at det jeg faktisk gjør er å benytte meg av et helt arsenal av både kunnskap og erfaringer og kompetanse som jeg har opparbeidet meg…"

FLEXid (fleksibel identitet) er et bevisstgjøringskurs som retter seg mot barn og unge mellom ca. 15 og 20 år med flerkulturell oppvekst. Undertittelen er "Mine muligheter med flere kulturer" og sier noe om kursets fokus. Det har til hensikt å oppmuntre ungdommene til å se mulighetene snarere enn begrensningene i sin situasjon, med fokus på identitet, ferdigheter, ressurser og utfordringer. Enkelte gir uttrykk for at de nærmest føler seg "identitetsløse" – verken det ene eller det andre, mens andre igjen kan føle at de må velge enten det ene eller det andre. Gjennom kurset blir de presentert for en definisjon som ivaretar hele deres identitetserfaring, slik at de kan føle seg både-og. Derav navnet fleksibel identitet.

Noe av grunnideen i kurset er fra "Inn for landing"-kurset (IFL), som tilbys norske ungdommer med utenlandsoppvekst. Noe av hensikten med IFL er å gi ungdommene ord og forståelse for følelser, erfaringer og opplevelser knyttet til oppvekst i ulike land, med det det innebærer av flyttinger, etableringer, relasjoner, ressurser, avskjeder osv. For min egen del var mine to eldste døtres positive erfaringer med deltakelse på IFL en viktig faktor i å tenke i retning av å utvikle noe tilsvarende for ungdommer med innvandrerforeldre som vokser opp i Norge. Sammen med de to andre kursutviklerne, Hildegun Sarita Selle og Heidi Reif, har konseptet blitt til over en årrekke.

FLEXid tar utgangspunkt i en erkjennelse av at en flerkulturell oppvekst er en ressurs både for minoritetsungdommer og for samfunnet generelt. Et slikt ressursperspektiv bidrar til utvikling av positiv identitet ved å motvirke stigmatisering og negativ verdsetting av egne erfaringer.

FLEXid retter seg i første rekke mot ungdommene selv, men også mot foreldrene, skolen og omsorgsapparatet i kommunene.

Risikosituasjonen for minoritetsbarna kan gjelde både konflikter mellom generasjonene i familien og i jevnalderrelasjoner, problemer med språk og utdannelse, diskriminering og rasisme. Hvordan oppvekstmiljøet oppfatter og anerkjenner minoritetsbarnas spesielle situasjon, påvirker både selvoppfattelse og utvikling. Dette får innvirkning på deres identitetsutvikling, psykiske helse, integrering og tilhørighet i det samfunnet de er en del av. Flere har en følelse av at deres kunnskap, erfaringer og historier ikke er relevant i Norge – "ingen" etterspør det. I tillegg er medias fokus ofte på det negative. Ungdommene får et unikt utgangspunkt og potensial til å kunne være gode brobyggere. Mange har reflektert lite over disse faktorene ved sin oppvekst og trenger økt bevisstgjøring i forhold til sin egen kompetanse, og til å se mulighetene den gir dem, både sosialt og i samfunnet generelt. Daglige pendlinger

Fakta om FLEXid

FLEXid startet opp i Larvik høsten 2001

Utviklet av Heidi Reif og Kjell Østby (fagkonsulenter Larvik Læringssenter) og Hildegun Sarita Selle (psykolog RVTS Sør).

Drives i dag i mer en 10 kommuner på sør-/østlandet, (med planlagt oppstart på vestlandet og i Troms) samt i 2 ungdomsskoler og to videregående skoler.

Har vært arrangert flere ganger for enslige mindreårige i Vestfold, tilpasset versjon gjennomført flere ganger for insatte i Larvik fengsel, både for minoritetsspråklige som egen gruppe og for alle insatte.

mellom ulike kulturer, miljøer, språk og tradisjoner, verdier, roller, og forventninger, gir derimot mye viktig erfaring, ressurser og kunnskap! Men dette er ting som må bevisstgjøres og trenes opp for å kunne utnyttes til fulle. Dessuten er det viktig å samtidig jobbe med de forhold eller faktorer som kan være utfordrende og vanskelige. Denne kompetansen har i de senere år blitt framhevet av talsmenn for regjeringen som en ressurs det norske samfunnet og arbeidsmarkedet virkelig har behov for.

> ”Det er viktig å understreke at helse og velvære på en grunnleggende måte kan knyttes til tilhørighet og identitet. FLEXids kurskonsept er et av de få stedene hvor dette tematiseres og reflekteres over på den spesielle måten som gjør at ungdommene kjenner seg igjen og direkte kan overføre dette til egen situasjon. FLEXid anses som nyskapende selv om det har vært gjennomført i noen år, og det kan ses på som en intervensjon både i forhold til skolehverdagen og fritidsaktiviteter for barn og unge med en flerkulturell oppvekst.”
>
> (Ketil Eide og Leoul Mekonnen i ”Barn i Norge 2007”).

FLEXids ressursorienterte tilnærming virker motiverende ved å bygge opp ungdommenes selvtillit, selvfølelse og opplevelse av mestring.

På denne måten får ungdommene større bevissthet om sin styrke, og det hjelper dem forhåpentligvis til å kunne tenke mer målrettet og konstruktivt på hvordan de kan bruke den i hverdagen, i framtida, i dagliglivet, hjemme, på skolen og i framtidig jobb. Slike refleksjoner kan åpne opp for å kunne se mulighetene.

Det er et ønske at en slik refleksjon og bevisstgjøring rundt både fordeler, muligheter og utfordringer rundt en flerkulturell oppvekst kunne bli langt flere til del – uavhengig av hvor eller på hvilken måte man har sin TCK-identitet fra.

KJELL ØSTBY

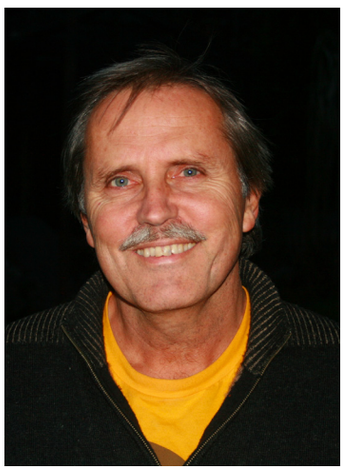

EN FORTELLING OM VIRKELIGHET, HISTORIE OG DOKUMENTASJON

PÅ KONFERANSEN SOM NORUT ARRANGERTE I SAMARBEID MED NORMISJON I STAVANGER I FJOR, FIKK VI HØRE ANN-HELÉN SELLE OPDAL FORTELLE OM HVORDAN HUN TOK KONTAKT MED NORMISJON OG SATTE I GANG DET SOM BLE TIL ET PROSJEKT OMKRING BARNAS PLASS I MISJONSHISTORIEN. VI SYNES DETTE VAR EN STERK FORTELLING, OG SPURTE DERFOR ANN-HELÉN OM Å SKRIVE NOE FOR BLADET SLIK AT FLERE KUNNE FÅ DEL I DET HUN FORTALTE.

NORUT-konferansen i Stavanger i fjor ble en flott og verdig avslutning på Normisjons store og banebrytende spørreundersøkelse og historiedokumentasjon. Fortellingen om denne undersøkelsen begynte imidlertid for mange år siden. Den ubevisste Tanken om at historie har betydning, og hvor viktig det er at flere enn bare én person deler den samme virkelighetsoppfatning om historien, ble født allerede i Santalmisjonens skoleinternat i Nepal på begynnelsen av 70-tallet. Skjønt den gangen bar Tanken preg av å mangle ord i form av språk og begreper. Tanken var derimot overmåte sanselig i form av fortvilet avmakt og bunnløs sorg.

Internattilværelsen og den asiatiske tilhørigheten ble etterhvert byttet ut med kampen for å finne fotfeste og ankerplass i den kulturen som røttene hadde sin opprinnelse i. Tanken ble skjøvet langt bak i bevisstheten, og denne omfattende omveltningen ble – for meg som for mange andre misjonærbarn – en ny øvelse i overlevelse.
En ny øvelse ble også evnen til å bygge nære relasjoner som hadde et uforutsigbart tidsperspektiv, og med den stadig utvidende morsrollen ble Tanken rett og slett lagt på vent ettersom livet fikk mer påtrengende dagsaktuelle prioriteringer. Den daglige kampen for å tilpasse anderledesheten og leve med symptomer fra en tøffere virkelighet var derimot konstant.

Mange år kom og gikk. I 2001 endret Tanken form, og tok plutselig plagsomt mer plass i bevisstheten. Denne endringen skjedde faktisk i Nepal, og i nabolaget til etterlevningene av Santalmisjonens gamle internatskole. Tre barn hadde blitt tatt med på en "Jorden rundt"-reise av sin evig rastløse mor, og bofaste et høstsemester i Kathmandu skulle de få oppleve den beste delen av norsk skole på nepalesisk jord. Høsten framelsket reisens hensikt: den neste generasjonens identifisering med og delaktighet i en lang familiehistorie, samt Tankens fødsel av ord som kunne gi mening og innhold til et språk. Dette nyfødte språket evnet – med gode hjelpere som befant seg rundt – å uttrykke den gamle fortvilelsen, avmakten og sorgen, slik at erfaringene gjenvant de sterke fargene og ble gjenkjenbare også for andre.

Da denne store reisen nådde sin ende etter et halvt år, hadde også Tanken fått rikelig med tid og grobunn for modenhet og refleksjon. Det var rett og slett blitt vanskelig å akseptere at Tanken skulle forbli en tanke. For det finnes vel ikke noe som er viktigere enn at virkelighetens historie males med riktige pensler og nøyaktige farger. Spesielt viktig er dette for de menneskene som deler en historievirkelighet. Riktig beskrivelse og gjengivelse blir avgjørende for utfallet av den smertefulle, men livsviktige, prosessen som fører til akseptering og forsoning, og avgjørende for ettertiden som skal vurdere og se på denne virkeligheten med historiebriller. For en viktig ting bestemte jeg meg for denne høsten. Aldri vil jeg oppleve å høre noe menneske si at virkeligheten som misjonærbarn etter min hukommelse ikke er riktig. Eller ikke sann. Eller at jeg har en redusert eller forvridd hukommelse som kan tegne og male min egen virkelighet slik den står i historiens perspektiv. Og aller minst at virkeligheten kun er min subjektive Tanke, uten betydning for de som søker kunnskap og delaktighet i misjonærbarnhistorien i generasjonene som kommer etter.

I 2004 – etter å ha kommet tilbake til Norge fra nok et helt års bofasthet i Kathmandu med barn, som denne gangen fikk en internasjonal skoleerfaring, delt med elever fra 48 ulike nasjoner, og etter sin mors hjerte en enda større del i den unike og fantastiske flerkulturelle identiteten – hadde Tanken vokst seg moden og reflektert nok til handling.

Siden den første store reisen i 2001 hadde jeg også fått en tillitsvekkende og helbredende erfaring i at det fantes mennesker i misjonens lokaler som både var interessert i og hadde kompetanse til å lytte, å ta inn over seg, å ta ansvar for og konsekvensene av, og dermed bidra til, at de personlige erfaringene endelig kunne finne sin bearbeiding og forsoning med seg selv.

Ny tillit og åpenhet var gjennom denne fruktbare, men smertefulle, prosessen skapt i mitt hode. Tillit til at misjonens folk både hadde vilje og kunnskap til å gjøre en seriøs spørreundersøkelse, samt behandle den informasjonen de da ville få på en faglig og reflektert måte. Mitt personlige mål med spørreundersøkelsen var å skaffe faktakunnskap om misjonærbarnas historie, og dermed dokumentere for all ettertid denne historien om virkeligheten slik den har blitt opplevd for den enkelte. En pilotundersøkelse på ti utvalgte personer ble gjennomført sammen med min søster, Hildegun Sarita Selle. Resultatet av datainnsamlingen, samt mottagelsen og anerkjennelsen av en faglig vurdering, erkjennelsen av ansvar, og uttrykt vilje til forsoning hos Normisjon gjennom organisasjonens leder Rolf Kjøde, ble utslagsgivende og avgjørende. Vi opplevde og følte begge at organisasjonen endelig viste seg tilliten verdig til å kunne ta imot historiens virkelighet – slik den har fortonet seg hos altfor mange misjonærbarn.

Jeg besluttet å våge å presentere ønsket om en omfattende undersøkelse og dokumentasjon av misjonærbarnas historie til noen få og utvalgte personer i Normisjon, på bakgrunn av pilotundersøkelsen.

> "ALDRI VIL JEG OPPLEVE Å HØRE NOE MENNESKE SI AT VIRKELIGHETEN SOM MISJONÆRBARN ETTER MIN HUKOMMELSE IKKE ER RIKTIG."

Jeg er både stolt og glad for å kunne si at resultatet overgikk alle mine forventninger. Det er mange vonde historier, og også gode historier. Fremfor alt har prosjektet gitt en ny mulighet til bearbeiding og forsoning for de misjonærbarna som har ønsket og villet dette. Spørreundersøkelsen og tiltakene som ble gjennomført i etterkant har gitt føringer, samt lagt et høyt nivå for faglig standard til hvordan andre misjonsorganisasjoner behandler historiene fra "sine" misjonærbarn.

Personlig har jeg lyst til å gi en spesiell takk til tre gode mennesker. Anfinn Skaaheim, som tok historien min på alvor, og som tok ansvar for begynnelsen – og dermed starten på en helbredende prosess. Svein Granerud, som ble avgjørende for at jeg kom gjennom prosessen på den best mulige måten og med livet i behold. Else Kari Bjerva, som tok et faglig hovedansvar og har vært motor for gjennomføringen av undersøkelsen, samt alle tiltakene og samlingene som har blitt gjennomført i etterkant.

ANN-HELÉN SELLE OPDAL

Tanker etter spørreundersøkelsen

RANVEIG SYVERTSEN KØBER HAR SKREVET NED NOEN TANKER HUN HAR GJORT SEG I ETTERKANT AV SPØRRE-UNDERSØKELSEN UTFØRT AV NLM OG NMS. RANVEIG BODDE PÅ MADAGASKAR SOM MISJONÆRBARN I 12 ÅR FRA 1971 TIL 1986. HUN VAR ELEV VED DEN NORSKE SKOLEN PÅ ANTSIRABE I 1. –5. OG 8.–9. KLASSE. DE FEM FØRSTE ÅRENE BODDE HUN PÅ INTERNAT.

De siste årenes internatskole-debatt har jeg fulgt nøye med på, og jeg har ventet på en slik spørreundersøkelse som organisasjonene nå har utført. Jeg deltok i undersøkelsen og har også vært med på samtaler i etterkant. Det har vært fint for meg å få satt ord på min egen oppvekst. Ledelsen i NMS og NLM har gjort dette på en profesjonell måte. De har bedt om unnskyldning for de store og små overgrep som ble gjort mot barn i misjonens tjeneste. Jeg føler at vi misjonærbarn har blitt tatt alvorlig.

Tankene rundt min oppvekst – internatliv, stadige flyttinger, korte opphold i Norge, misjonærkall m.m. – er noe jeg har reflektert over lenge. Første gang jeg hadde et kritisk blikk på min barndom var for ca. 20 år siden da jeg begynte på førskolelærerutdanningen og studerte pedagogikk. Før det var barndommen "bare" opplevelser og minner, gode og mindre gode, uten at jeg hadde reflektert over dem. Når folk sa det måtte være spesielt å vokse opp på Madagaskar, forsto jeg ikke hva de mente. Det var jo det å bo på

"JEG SYNES DET ER VEMODIG Å TENKE PÅ AT MINE FORELDRE IKKE TOK DEL I MIN BARNDOM PÅ SAMME MÅTE SOM JEG NÅ TAR DEL I MINE BARNS HVER-DAG."

Madagaskar som var normalt – for meg. Og slik var det da jeg bodde på internat også. For meg "var det bare sånn" – det var slik det skulle være. Jeg stilte ingen spørsmål til det å bo på internat. Jeg kan ikke huske om jeg gledet eller gruet meg før jeg flyttet dit. Da jeg selv ble mor, ble jeg veldig bevisst på de valgene mine foreldre hadde tatt. Spesielt da yngstemann kom i den alderen jeg selv hadde vært i da jeg begynte på internat, ble det rart for meg å tenke tilbake på min egen skoletid. Jeg synes det er vemodig å tenke på at mine foreldre ikke tok del i min barndom på samme måte som jeg nå tar del i mine barns hverdag.

Jeg har gode minner fra de første skoleårene på internatet. Vi var mange barn og hadde alltid noen å leke med. Det var mange fritids-aktiviteter, lørdagsunderholdning og søndagsturer, og vi var med på alt. I ettertid tenker jeg at vi fikk for mye ansvar. Vi var åtte–ni år, og ordnet opp for hverandre, f.eks. om natten, hvis en av jentene hadde tisset på seg, uten å vekke "vakthavende tante". Da min bror begynte på skolen og internatet to år etter meg, følte jeg et stort ansvar for ham. Han fant på mye rart og fikk ofte "kjeft" av de voksne. Da ble det min jobb å trøste, eller dekke over det han hadde gjort. Det var også en del mobbing, noe de voksne ikke klarte å fange opp.

Da jeg sluttet i tredje klasse, reiste flere av mine venninner og klassekamerater til Norge. Misjonærene var ute i perioder, og når periodene var slutt, dro man "hjem til Norge". Det var hver sommer noen som hadde endt periode og skulle "hjem". På den måten ble vennskapene våre stadig brutt. Det var stor spenning knyttet til de som kom "ut" ved skolestart. Var det kandidater til nye venner? Ikke alltid var det sånn. For meg var det noen ensomme år på internatet uten andre jenter på samme alder. På samme tid var det mye utskifting av "tanter" på internatet. Ikke alle burde vært der, spør du meg... Denne tiden husker jeg at jeg hadde en del hjemlengsel. Ikke bare etter mine foreldre, men etter min lillesøster som var åtte år yngre og bodde hjemme.

Da jeg kom til Norge og skulle begynne på norsk skole for første gang i sjette klasse, gjaldt det for meg å holde "lav profil". Jeg fikk vel et slags sjokk. Det var banning og frekkhet mot lærere som jeg aldri hadde hørt før. Jeg hadde ikke peiling på moter, film eller musikk og "holdt kjeft" til jeg hadde lært "kodene"...

Jeg har snakket mye med mine foreldre, spesielt mamma, om det å bo på internat og vokse opp på Madagaskar. Hun har strevd med skyldfølelse for at jeg og broren min ble sendt på internatet. Jeg ville aldri sendt mine barn på internat. Mine foreldre ville heller ikke gjort det samme i dag. De handlet ut fra den tids tankegang, og det å stille spørsmål til systemet den gang var nærmest tabu. Jeg har hatt flere samtaler med mine søsken og mine foreldre der vi har tatt opp dette temaet. Vi har snakket sammen om vanskelige episoder både under internattiden og tiden i Norge.

Det har den siste tiden etter undersøkelsen blitt mye fokus på det negative. Det er jo det vanskelige man trenger å bearbeide og snakke om. Likevel har jeg mest gode minner fra min oppvekst på Madagaskar. Min oppvekst ville jeg ikke vært foruten. Jeg har vokst opp i et fantastisk land. Jeg vokste opp med gassiske lekekamerater der hudfarge ikke betydde noe. Jeg lærte en annen kultur å kjenne og snakket gassisk. Som voksen ser jeg at min oppvekst har lært meg mye. Jeg fikk tidlig ansvar og ble fort selvstendig. Hvilket land folk kommer fra, betyr lite for meg i dag og flere av mine beste venner er ikke norske – kanskje på grunn av min flerkulturelle oppvekst.

RANVEIG SYVERTSEN KOBER

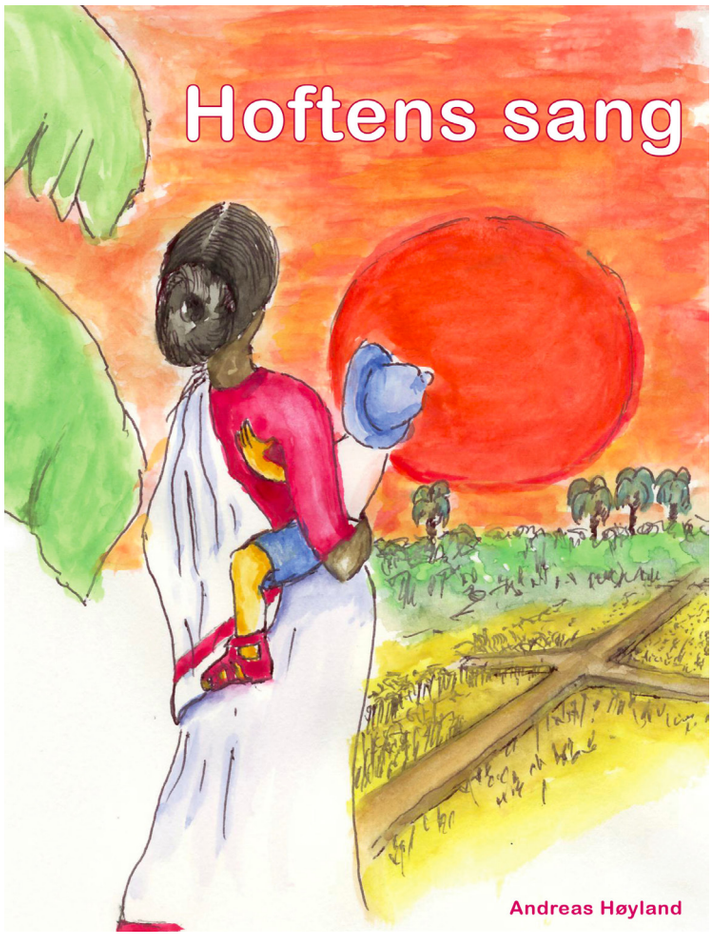

BOKANMELDELSE:

Hoftens sang av Andreas Høyland

Leserne husker kanskje at NORUT-nytt høsten 2009 trykket diktet ”Lang reise” av Andreas Høyland. For de som likte dette diktet, kommer vi nå med en god nyhet: Andreas har gitt ut en diktsamling med 35 utvalgte dikt.

Diktet som har gitt tittelen til boka, heter ”Hoftens sang” og er en hyllest til dagmammaen som bar Andreas rundt på hoften de tidlige barneårene.

dine hofter var en sang
skrevet under solen
med den stille myke gang

Både dette diktet og de andre i samlingen uttrykker kjærligheten til India, der Andreas vokste opp. For meg som vokste opp i nabolandet, Bangladesh, er det mye som finner gjenklang. Diktsamlingen beskriver både inntrykk og hendelser fra barndommen og gjensyn med India som voksen. Både lengsel, vemod og humor til stede; både morsomme og mer alvorlige hendelser er beskrevet. Andreas’ egne tegninger illustrerer diktene.

Boka er utgitt på Licentia forlag og kan bestilles over deres nettsider: www.licentia.no. Men det er også mulig å få den direkte fra Andreas ved å skrive til ham på andyhoey@online.no, og da har du også anledning til å få en personlig hilsen i boka.

HILDEGUNN DIRDAL

LET'S GET TOGETHER!

KOMMENDE SAMLINGER. **RSVP PÅ FACEBOOK** OM DU KOMMER!

OSLO
19. januar
Sett av datoen og følg med på Facebook og nettsidene for info!

DRAMMEN
26. januar
Sett av datoen og følg med på Facebook og nettsidene for info!

ARRANGER
Lyst til å samle folk der du bor? Ta kontakt med oss så hjelper vi deg i gang!

Mange rundt deg har lignende erfaringer som deg med å vokse opp i en annen kultur. Ønsker du et sted å henge med likesinnede? De er gjerne like interessert i å prate som du er!

Flere ganger i løpet av året arrangerer NORUT uformelle sosiale samlinger der TCK-ere kan møtes og har det hyggelig sammen. Det er opp til hver enkelt arrangør hva de legger i innholdet, enten det er restaurantbesøk, temakveld, spillekveld, filmkveld, diskusjoner, eller ganske enkelt en hyggelig sammenkomst.

Foreløpig har vi noe på gang i Oslo-området, og vi håper å komme i kontakt med folk som har lyst til å gjøre noe lignende andre steder i Norge. Ellers er NORUT-gruppa på Facebook et fint sted å avtale og annonsere "happenings". Vi setter opp "events" når vi arrangerer en sosial samling, så følg med der. Du finner en link til NORUTs Facebook-gruppe på nettsidene våre. Meld deg på med en gang om du ikke er medlem!

Høres dette interessant ut? Vil du være med neste gang vi møtes, eller vil du være med på å arrangere noe? Ta kontakt med noen på NORUTs side på Facebook, eller send en e-post til styret@norut.org. Si gjerne ifra dersom du ønsker at vi skal annonsere en samling på nettsiden vår, eller om du ønsker å få beskjed dersom noe arrangeres i nærheten av deg. Vi gleder oss til å høre fra deg!

PEEPLI LIVE PÅ KINO MED NORUT

En gjeng med TCK-ere grep sjansen til å se noe litt annerledes enn den typiske Hollywoodfilmen, og dro på Film fra Sør som Oslo kino arrangerte i begynnelsen av oktober.

Filmen vi endte opp med å se, het "Peepli Live" og handlet om en bonde i India og hans familie. Grunnet en lov som lovte økonomisk støtte dersom mannen i familien begikk selvmord, sier bonden at han skal ta livet sitt. En journalist får høre dette, og det blir selvfølgelig en mediestorm og politisk debatt uten like.

Selv om filmen tar opp et alvorlig tema, hadde skuespillerne også komisk talent, og det var mer enn én situasjon som ble lattermild. Så gjorde det jo ikke akkurat filmen noe mer alvorlig at lydkvaliteten var litt ustabil, og det til tider hørtes ut som skuespillerne hadde inntatt helium før innspilling... Dette bedret seg utover i filmen. Med andre ord, filmen anbefales!

Det var ikke bare enkelt å finne en kafé som var åpen på en søndag, men vi fikk oss en kaffe på Waynes Coffee før filmen, og fikk prata litt med hverandre der.

Håper det blir flere gode NORUT-samlinger framover!

HILDEGUNN DIRDAL

DIV.

Er du den vi er på jakt etter?
- Vi tror du har noe å bidra med!

>> NORUTs styre fornyer seg stadig, og trenger hele tiden nye styre-medlemmer. Vi ønsker at medlemmene skal bidra aktivt til at vi får inn nye folk, gjerne med bakgrunn fra andre verden-sdeler og land enn de som har preget styret de siste årene.

Styret har mange oppgaver, og alle kan bidra med sine ressurser. For tiden er vi spesielt på utkikk etter noen med litt økonomisk kompetanse som kan ha økonomi-ansvaret for NORUT. Dette innebærer blant annet regnskaps- og budsjett-arbeid, samt å holde medlemslisten oppdatert.

Dersom noen kunne tenke seg å bidra på denne fronten uten å sitte som styremedlem, vil det også være svært velkomment. Andre oppgaver som er aktuelle i styret, er arbeid med arrangementer (både nasjonalt og lokalt), kontakt med organisasjoner eller å jobbe med NORUT-nytt og NORUT-nett.

Har du forslag til styrekandidater eller kunne du tenke deg å sitte i styret selv?

Send en e-post til:
styret@norut.org
Eller se:
www.NORUT.org

OM NORUT-SEMINARET *2010*

>> Årets seminar ble arrangert den 24.april. De heldige som møtte opp fikk høre om ressurser man kan ha tilegnet og opparbeidet seg som TCK-er. Solveig Yri, som selv er TCK-er, har skrevet mastergrad om hvordan bikulturell oppvekst kan brukes som ressurs i tverrkulturelle miljøer i Norge. Hun hadde intervjuet fem TCK-ere med ulik bakgrunn og la fram resultatene fra disse intervjuene på seminaret.

Lill Salole, en TCK-er som også har forsket på TCK-ere, hadde en workshop der hun ville få oss til å tenke over hva slags ferdigheter vi har fått gjennom en oppvekst som ikke kan forklares med mindre enn tre setninger. (David C Pollock hadde nok rett i noe da han sa: ”Cross Cultural Kids have all the answers, but no one is asking the right questions.”)

Verden blir stadig mindre sies det, og det er klart at vi som TCK-ere har erfaring med ulike kulturer, og hvordan man kan møte ulike kulturer. Seminaret var interessant å få med seg, da det ofte blir mest fokus på utfordringene man har. Hva har DU fått som du ikke ville fått med en tradisjonell mono-kulturell oppvekst?

-HANNA MOLDEKLEIV

LISTEN AV KOMMENDE ARRANGEMENT

Fordi det er noen ting du ikke bør gå glipp av

2011

NORUT-seminar våren 2011
Hver vår arrangerer vi et seminar for våre medlemmer. Neste seminar er nå under planlegging. Du kan lese om årets seminar på forrige side.

2011

NORUT-konferansen 2011
Planlegging av konferansen er i gang, og vi tar gjerne imot forslag om foredragsholdere, temaer, sosiale innslag osv.

2012

Inn for landing
I 2012 gjentar vi suksessen fra i fjor!

HVA ER NORUT?

NORUT skal være et forum for kontakt og erfaringsutveksling mellom nordmenn med oppvekst i utlandet, og et sted hvor disse kan hente informasjon, motta råd og få støtte.

NORUT skal være en pådriver for endringer som kan sikre at **flerkulturell oppvekst blir en positiv erfaring.**

Konferanser/seminarer
med tema som forberedelser til utreise med barn, hjemkomst, presentering av forskning på området, barns rettigheter i utlandet og tverrkulturell kompetanse.

Leirer for ungdom
«Inn for Landing» er en leir for å bevisstgjøre tenåringer som har kommet hjem til Norge i løpet av de siste tre årene, på overgangen mellom et liv i utlandet og livet i Norge.

Brosjyrer, Familiepakken,
og informasjon på nett om utreise, opphold og hjemkomst med barn. Brosjyrer og Familiepakken kan bestilles på: www.norut.org.

Påvirkning
NORUT arbeider også med å påvirke myndigheter og bedrifter til å sette fokus på barn av nordmenn i utlandet mht. rettigheter og tilrettelegging ute og hjemme.

JA, JEG VIL GJERNE BLI NORUT-MEDLEM!

NORUT
POSTBOKS 916
0104, OSLO
WWW.NORUT.ORG

☐ ORDINÆRT MEDLEM

☐ STUDENT/PENSJONIST

☐ VIRKSOMHET/ORGANISASJON:

NAVN

ADRESSE

POSTNR. | STED

TLF. | E-MAIL

Ordinært medlem: kr. 200 Student/honnør: kr. 150 Virksomhetsmedlemsskap: kr. 2000
Bankkonto: 5010.06.51820 Organisasjonsnummer: 982 974 550

SOM MEDLEM TILBYR VI DEG FØLGENDE:

>> NORUTnett – vår egen nettside

>> NORUTnytt – tilsendt noen ganger i året.

>> Mulighet til kontakt med andre TCK-ere

>> Tilbud om seminarer, konferanser, kurs, brosjyrer og foredragsholdere

>> Mulighet til å engasjere deg - f.eks. som «journalist» i NORUTnett, ved å arrangere TCK-kvelder, eller ved å delta i prosjektgrupper, arrangementskomiteer eller utadrettet arbeid i forhold til arbeidsgivere og myndigheter

ANNONSE

Denizen.

an online magazine for the modern TCK

www.denizen-mag.com

illustration for denizen by david habben

IN THE MAGAZINE:

Getting married, TCK-style

The white lies TCKs tell

Under fire: why expats are targets

You're so isolated! Expat neigh-borhoods explained

Raising a TCK of your own

Going to uni, a TCK experience

Expatriate patriotism